Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламації незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостьах на провінциі:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Бесіда пос. Вахнянина

виголошена при дебаті буджетовій.

Висока Палато! Знамените буджетове експозе Є. Ексц. ґенерального референта подає нам такі дані. Сего року зійдуть ся ще кінці нашій краевій господарці. В 1900 році можемо вже надіяти ся дефіциту в висоті одного або і півтора міліона, а в дальших літах дефіцит сей буде безнастанно рости, бо правильні потреби з року на рік множать ся, а сила податкова краю не додержує їм рівного кроку. Експозе се коротке і ясне, але мабуть не настроїть нікого з нас весело. Противно оно каже нам серіо призадуматись над собою.

Доси ратували ся ми, як всім звістно, додатками до безпосередних податків, консумцийними оплатами, ухваленими в роках 1892 і 1894, і слабою участию в доходах державного скарбу з податку особисто-доходового. А порятували ми себе ще на хвильку конверсиєю індемнізацийного довгу в 1893 р. На будуче всіх тих жерел доходу не буде, іменно не буде доходів з конверсиї довгу індемнізацийного. Те четверте жерело висохло.

Якуж раду дає нам Ексц. референт, щоби на будуче удержати рівновагу буджету? Він указує найперше на можність підвисшеня додатків до податків, але заразом ставить питане дуже поважне, чи податники видержать сей більший тягар? Він указує на можливу підвишку консумцийних оплат, але додає, що може — тривіяльно сказавши — ся шкіра не стане за виправку? Квестию нових позичок рішає референт неґативно, кажучи виразно, що позичкова господарка найгірша зі всїх господарок. А позаяк ті три способи ратованя рівноваги нашого буджету неможливі або непрактичні, то Екц. референт указує лише на одинокий четвертий спосіб, іменно велить нам домагати ся у центрального правительства видачи закона, котрий би нам призволяв, брати що року по трохи з резерв фонду пропінацийного. Ті панове, котрі нині рано слухали виводів товариша нашого, ґр. Андрія Потоцкого, зрозуміли, що дрібні задатки з пропінацийного фонду виносили би що найбільше 500.000 зр. річно.

Але на жаль, указуючи на пропінацийний фонд, ґенеральний референт кладе і при тім способі ратованя буджету аж два знаки питаня і сумніває ся сам, чи правительство схоче видати такий закон в нашу користь і чи видасть его перед 1900 роком? Тим способом, по моїй гадці, відпадає і четвертий спосіб ратованя нашого буджету, а що найменше спосіб сей дуже сумнівий.

В виду сего всего сумне наше фінансове положене здавалось би майже безвихідним, бо де не застукаємо, всюди зачинено. Насуває ся проте само від себе питане, що діяти?

Я, признаю ся, не фінансист і не буджетовець. Длятого від мене не надійте ся, панове, доброї і певної ради. Хиба послухайте моеї — скажу — фантазиї. А фантазия моя така. Передовсім поставмо собі питане, чи лише Галичина находить ся в фінансових клопотах? Мабуть ні, а в тім „ні" лежить розвязка загадки, що нам діяти? Коли і другі краї майже без виїмки не домагають з своїми буджетами, то щож простїйшого, як щоби всї коронні краї підняли спільну акцию, щоби державний скарб подав краєвим скарбам поміч.

А арґумент за сею фантазиєю дуже поважний. Наколи конституция богато з давнїйших державних функции переказала соймам, зглядно краям, а ті краї при теперішній фінансовій системі централїстичній не всилі покрити зреалізоване сих переказаних функций, то чейже прислугує нам право, сю фінансову централїстичну систему правительства здецентралізувати, с. є., зажадати від державного скарбу сталих доходів для скарбу коронних країв.

Можливість такої помочи, щоб державний скарб засиляв краєві буджети, по моїй гадці не виключена. Всїм нам звістно, що саме правительство перед роком виступило з проєктом, допустити краї до участи в державних податках посередних, іменно в податках консумцийних, а під услівєм, що парлямент згодить ся на підвишку консумцийних податків від цукру, пива і горівки, та що краї зречуть ся притім накладаня краєвих оплат консумцийних. Отже можливість участи краєвих буджетів в скарбі державнім не виключена. Біда лише в тім, що, о скілько знаємо, обставини не сприяють сему ділови. Парлямент мабуть не ухвалить такого закона, а дохід з того жерела для коронних країв, хто знає, чи був би великий?

Кажу: парлямент не ухвалить такого закона, бо просто нїхто не хоче висших податків від артикулів, звязаних тїсно з індустриєю поодиноких країв. Чехи, Морави та Долїшна Австрия кажуть виразно, що з наложенєм висших оплат від цукру індустрия ся підупаде. Нїмцї, о скілько їх знаємо, не схочуть пити дорожшого пива, а ми, ідучи за їх приміром, не схочемо пити дорожшої горівки. Ще коли би ся справа була звязана з угодою угорскою, то може тоді під пресиєю правительства і самоїж угоди

---

4)

ГЛУХИЙ КОВАЛЬ ПРАКОВСКИЙ.

(З мадярского — Кольомана Міксата).

(Дальше).

V.

Ева і яблоко.

Она отворила фіртку до огорода і ішла знов поважно побіч мене. В огороді не було нічого незвичайного, був то собі огород як і всї огороди на селі. Фонтанна по середині, з одного єї боку і з другого плачучі верби, коло улиїв грядки з цьвітами, які пчоли найлїпше люблять. Були там також рожі для пань дому і розмарин та резеда для служниць на неділю. Як сказано, був то цїлком простий огород, але хочби навіть був повний заграничних ростин і рідкостий, то я не дуже був би тим цікавив ся. Так перейшли ми неспокійні і заклопотані кілька стежок, аж Пірошка задержала ся вкінци перед одним бресквовим деревцем, на котрого вершку видко було кілька бресков. Она сягнула рукою по них, але не могла їх дістати. То здаєть ся розгнївало єї, бо спитала мене в дивнім роздразненю:

— Чого так якось дивно дивите ся на мене?

— Я? — вилепетав я змішаний і вся кров ударила менї до голови. — Ні.... я не дивив ся на вас.... я взагалі не дивлю ся.

— Ви не дивите ся — засьміяла ся дівчина, подаючись наперед. Відтак підоймила в росїяну суху галузку з землї і відкунула єї далеко від себе, поступила кілька кроків наперед, вернула ся і видко було, що боре ся сама з собою, аби сказати то що їй лежить на серци.

Моя несьміліcть — на встид мушу признати ся — додала їй вкінци відваги, і скоро рішившись, обернула ся, приступила близько до мене і положила свою руку менї на рамя. Я задрожав з радости і щастя, та спустив очи в долину. Такого приятного чувства як тоді не зазнав я нїколи більше.

— Ви певне добрий хлопець, правда? — почала, примилюючись — прошу вас, віддайте менї его назад.

— Що? — спитав я, і мороз перейшов по менї.

— А лист — я виділа, як ви его в пасторовім огороді виймили з цьвіта мельона. Правда, ви віддасте его?

Она усьміхнула ся до мене. Ах, той усьміх! То був немов ясний промінь сонця.

Я опер ся о сливку, бо ноги почали підомною трясти ся.

— Ох, прошу панї — сказав я жалуючись — що ви на то скажете? Менї взяли его.

— Лист вам взяли! — крикнула наполохана і єї лице поблїдло як полотно. — Хтож его взяв?

— Молодий Праковский, поручник.

— По — ручник — сказала, зупиняючись від зачудованя, але єї лице прибрало знов природну краску.

— І ви дали єму лист?

— Він сильнїйший від мене і вирвав менї его. А до того ще сказав, що той лист для него.

Пірошка зморщила чоло і видула згірдно уста.

— То дуже дивне поведене зі сторони поручника; то не дуже красно.

— Отже то не був лист для него? — спитав я живо.

— Очевидно що ні — відповіла байдужно. — Як можете щось такого гадати?

На ті слова вступила в моє серце страшна відвага. То, на що я нїколи в житю не був би відважив ся, стало ся. Я вхопив Пірошку за руку.

— Скажіть — скажіть лиш слово — чи лист був для мене?

Она мовчала, але не брала своєї руки, лиш відвернула трохи голову.

— Та виж его читали — сказала відтак мягко, немов би хотіла оминути то питане, але притім і вивідати ся від мене чогось близшого.

— На то не мав я ще часу.

— Так? То поручник так скоро вам его відобрав? Ах, ті вояки! Але ви чейже не віддали его так легко.

центральний парлямент був би може взяв ся за ухвалене висших податків консумцийних, але нинї годї сподїватись такої ухвали.

Сказав я також, що наші доходи з підвишки податків консумцийних державних не були конче значні. Дохід наш з краєвих оплат консумцийних виносить тепер річно 810.000 зр. На жаль, побір сих оплат коштує нас річно друге стільки. Край платить проте вже тепер 1,600.000 зр. податку консумцийного краєвого. Наколи би ми зрекли ся сих оплат краєвих в користь держави, то мабуть зискали би ми на тій операциї лише 200.000 зр., бо держава обіцює нам дати лише 1,770.000 зр. Великого зиску ми не мали би з сеї операциї. Наш податок, наш гріш перейшов би лише через руки центрального правительства, через державний скарб мов би через який алембік і вернув би до нас о 200.000 зр. збільшений.

(Дальше буде).

Вісти полїтичні.

Pol. Corr. доносить на основі автентичних вістий з Риму, що мимо успокоюваня лікарів стан здоровля Папи єсть дуже грізний і нема й бесїди, особливо зі взгляду на надходячу пору року, щоби Папа міг займати ся дипльоматичним веденем справ церковних.

Після депеш, одержаних з Пекіну в Петербурзї, лагодить хіньский уряд заграничний, Цунґ-лї-ямен, окружник до всїх своїх представителів при заграничних дворах, в котрім заявляє, що хіньске правительство постановило не відступати анї кусника землї в посесию чужим державам.

В Парижи стрілив якийсь чоловік іменем Озуф в бульоньскім гаю до якогось переходячого туди чоловіка і забив его. Озуфа арештовано і він зізнав до протоколу, що застрілив того чоловіка бо гадав, що то президент републики, Любе.

Після вістий наспівших з Манїлї до Вашінґтону, Американцї заняли головну кватиру повстанців Мальольо. Повстанцї втекли з міста, але насамперед підпалили его.

Новинки.

Львів дня 3-го цьвітня 1899.

— **Іменованя.** Ц. к. Мінїстерство торговлї іменувало старших официялів почтових: Ром. Малиновского в Новім Санчи, Стан. Скомпского в Кракові, Сав. Баєвского в Коломиї, дальше почтових официялів: Вікт. Вечорка і Ром. Сарачиньского у Львові, Болесл. Ґідлевского в Бродах, Стан. Гицкевича в Кракові, Генр. Мінїха у Львові і Володислава Ґаспарского в Гусятинї почтовими контрольорами, а іменно: Ґідлевского для Львова, Малиновского, Скомпского і Гицкевича для Кракова, Баєвского і Ґаспарского для Коломиї, Вечорка для Самбора, Сарачиньского для Ряшева і Мінїха для Тарнова. — Президия ц. к. краєвої дирекциї скарбу іменувала концепістів скарбових: Ант. Куржею, Мих. Копровского, Фр. Пшнбося, дра Мелит, Пенчиковского і Казим. Людвиґа комісарями скарбовими в IX. кл. ранґи та концептових практикантів скарбових: Тад. Самлицкого, Йос. Родзоня, Алекс. Баранецкого, Меч. Шиманьского, Ігн. Мариняньского, Тад. Ґлачиньского і дра Йос. Айдельгайта концепістами скарбовими. Вкінци іменувала президия концепістами ще практикантів концептових Стан. Климка і Юл. Сальваха.

— **Ц. к. краєва рада шкільна** ухвалила між иншими на засїданях з днів 17 і 24 лютого та 3, 10, 17, 24 і 29 марта: 1) Висказати признанє Вас. Кобриньскому, учителеви в Іспасї при нагодї перенесеня его в стан супочинку; 2) затвердити вибір дра Тад. Нїментовского і о. Алекс. Заячківского на відпоручників ради повітової до окружної ради шкільної в Збаражи, дра Берн. Вітлїна на представителя мойсеєвого віроісповіданя до окружної ради шкільної в Калуши, Казим. Цєньского на заступника предсїдателя окружної ради шкільної в Гусятинї; 3) іменувати учителями в народних школах: Ів. Ванатовича в Боянові, Ів. Добровольского старшим учителем 6-кл. школи мужескої в Теребовли, Брон. Думановску учителькою 1-кл. школи в Вовчатичах, Юл. Менциньску в Чаплях, Мих. Люкешівну в Сопошинї, Вікт. Розенштох старшою учителькою 3-кл. школи в Кобиловолоках, Петр. Нагановску учителькою 1-кл. школи в Комарниках, о. дра Гр. Литвиновича греко-кат. катихитом при женьскій школї видїловій ім. корол. Ядвиги в Станиславові, о. Теод. Ріпецкого греко-кат. а о. Андр. Степка римо-кат. катихитом при видїловій школї мужескій в Самборі, о. Фр. Рабія греко-кат. катихитом при женьскій школї видїловій в Самборі, Вас. Воляньского управителем 4-кл. школи ім. Чацкого в Станиславові, Мих. Тарнавского управителем 2-кл. школи в Нивицях, Мих. Турчаневича управителем 4-кл. школи в Холоєві, Гр. Корецкого управителем 2-кл. школи в Березинї, Мар. Лисикевич молодшою учителькою 2-кл. школи в Сушнї, Мих. Черневича управителем 2-кл. школи в Стільску, Винк. Хшановского управителем 2-кл. школи в Демни, Мар. Ганевску молодшою учителькою 2-кл. школи в Вибранівцї, Володим. Олексина управителем 2-кл. школи в Маґерові, Єл. Войтонь молодшою учителькою 5-кл. школи женьскої в Камінцї, Ігн. Гобдасівну молодшою учителькою 2-кл. школи в Суходолї, Меч. Нагановского учителем 1-кл. школи в Воловім.

— **В рускій духовній семинариї** відбув ся в честь Сьв. Отця Папи Льва XIII. з нагоди его 90-лїтних уродин і привернення Всевишним цїнного здоровля по богослуженю відправленім в церкві семинарскій, дня 23-го с. м. урочистий вечерок (музикально-вокально-декляматорский) з проґрамою, котру ми недавно подали були. В часї вечерка вислав Ректорат семинариї до Сьв. Отця слїдуючу телеґраму в латиньскім язицї: „Еміненция кардинал Рамполя, — Рим. Питомцї рускої семинариї львівскої враз з Ректоратом торжественно обходячи академією 90-лїтнї уродини Єго Сьвятости і засилаючи Богу подяку, складають у стіп Єго Сьвятости свої желаня і запевненя синівскої любови і преданности та просять о Апостольске благословенє“. — Ректорат семинариї одержав на сю телеґраму таку відповідь по італїяньски: „Сьв. Отець мило приняв вирази синівскої любови і преданности і удїляє прошене Апостольске благословенє. Кардинал Рамполля“.

— **З Станиславова пишуть нам:** Позаяк наддатки на відновленє церкви катедральної в Станиславові (з нагоди вечера устроєного 21-го марта „Бояном“ під протекторатом Впр. о. митрополита Куіловского) що дня ще на мої руки надходять, прото маю честь повідомити сим ласкавих П. Т. жертводавцїв, що листа наддатків буде замкнена і подана в часописях доперва в половинї цьвітня с. р. — *Р. Зарицкий*, голова „Станиславівского Бояна“.

— **Тиф пятнистий** епідемічно розгостив ся в Скалатї і тому староство завідомило всї громади: 1) що торги відкликанї аж до дальшого зарядженя, 2) щоби з громад, де покаже ся один случай тифу, зараз доносили до староства. Вже то в Скалатщинї тиф з-давна господарює. В рр. 1894 і 1896 померли ц. к. фізики на тиф в Скалатї, тепер умер на тиф пятнистий бл. п. о. Зухаєвич

— Я боров ся з ним на скілько лиш менї сил стало.

— Ах, Боже, то мусїла бути правдива борба. Може то видїли другі люди?

— Нї, не було нїкого в огородї.

— Але ви сказали о тім дїдови? — спитала неспокійно.

— Нїкому.

— Ви славний чоловік. Забудьтеж тепер о тій цїлій історії, як мене любите.

З єї очий блиснув любовний погляд.

— Чи я вас люблю?! Ах, панї, я пишу кождого дня стихи на вашу честь Ви менї віддали житє. Я убив би ся, колиб лист був призначений для поручника а не для мене.... Він був таки для мене, прошу вас, скажіть менї то!

Я хотів перед нею упасти на колїна, але Пірошка замітила то і погрозила менї пальцем.

— Не дурійте, бо я розгніваю ся і утікну. Як хто побачить, то висьміє нас.

— Чи лист був для мене?

— Очевидно, а для когож би!

— То я его відберу, хоч бим мав переплатити житєм.

— Ще того бракувало, аби ви для такої марницї робили скандал — сказала Пірошка гнївно. — Що стало ся, не відстанесь. Як би ви то зробили, довідає ся зараз цїла околиця, а що тодї буде зі мною?

Мої очи пожирали улюблену стать, голова менї крутила ся і я мимохіть відповів:

— Правда, правда. Алеж я мушу знати, що було в листї.

— Що я вас хотїла бачити. Ви мали менї дати нагоду до того, але то вже стало ся; случай нам допоміг.

— Але відтак, відтак... — напирав я нетерпеливо.

— Ждім спокійно. Час всьо уложить. Будьте лиш розумні і мовчіть, бо як лиш один чоловік дізнасть ся ще о листї і поручнику, то не побачите мене нїколи більше.

— І на муках не скажу слова.

Пірошка підскочила тепер весело ще раз до гори і сим разом удалось їй зірвати овоч.

Она була тепер така легка і весела, як мотиль.

— Тепер маю єї — сказала і укусила овоч. — Яка добра!

Она відкусила половину бресквн, другу половину подала менї з такою щиростию, що я від радости аж не знав, що зі мною дїє ся.

Так певне подавала і Ева Адамови яблока в раю, лише що Ева робила то тому, аби Адам всьо знав, а Пірошка длятого, аби я нїчого не знав. Рай пропав і там і тут скоро лиш овоч був зїджений.

Брудна служниця перебила нашу самоту.

— Прошу панни кличуть до дому.

Мене дуже пригнобила та несподївана перешкода, але Пірошка сказала весело:

— Іду, іду, Паннї; чи вже накрито стіл?

— Вже, прошу панни.

— Чи Моравець буде також у нас обідати?

— Так, прошу панни.

Перші сумнїви обудили ся в моім серци. Як могла она брати так легко розлуку зі мною, а ще до того гадати о таких дрібницях, як то, чи Моравець буде їсти з ними?

Я був би їй зараз зробив докір, але то не уходило, бо була тут служниця, з котрою она запустила ся в живу розмову.

Так прийшли ми до комнати не сказавши нї одного довірочного слова до себе. Дїд, з палицею і капелюхом в руках, як здавало ся, скінчив вже свою орудку і ждав лиш на мене.

— То річ скінчена — сказав він — я приїду сими днями.

Ґаль кивнув головою і затер руки.

— То так, так, об'їли ся волики — говорив Ґаль а поганий усьміх викривив его пожовкле, зле лице.

То, що дїдови поздихали воли, подобалось ему раз длятого — як дїд пізнїйше говорив — що инший мав шкоду, а другий раз тому, що кождий здохлий віл побільшує вартість живого. А его воли жили.

Він подав дїдови свою суху, костисту руку.

— Ґа, сьвіжа конюшина... смачна мусить бути... Як то она мусїла їм смакувати, як нам сьвіжі пампухи!

Засьміяв ся з свого лихого дотепу так, що той сьміх перейшов аж в судорожний кашель і він цїлий червоний і синїй, з набіглими жилами і витріщеними очима упав на крісло. На то надбігла его жінка чим скорше з кухнї і почала его бити кулаками в плечі, аж доки він не викашляв ся і з дико завернеными очима прохарчав:

— О буду вже умирати.

— Певне — відозвав ся на то мій дїд — але як ти умреш, то обіцюю тобі, що велю тебе також поховати в Кріжноз, аби відтак могли ми в двійку разом ходити на балї, як колись.

Ґаль пробовав усьміхнути ся, імовірно на згадку своїх молодих лїт.

— Дурницї — забурмотів, скорчившись як слаба сова а з его грудий добуло ся тяжке зітхненє.

ларох в Жеребках в Скалатщині. Сам Скалат лежить цілком на рівнині і має води подостатком, має став і ріку. Тілько й се правда: хто знає, яка тая вода? Також розповідали на ярмарку, що в Краснім, де на скалах високих нема жерел води, єсть ще тиф в одній хаті і варта стоїть коло тої хати, а на ярмарку в Грималові оповідано, що в Саджавках і в Ставках коло хорих по одній хаті стоять варти, бо побоюють ся також тифу.

— **Намірене обманьство.** До львівскої репрезентациї товариства обезпечень „Фенікс" надіслав хтось лист з підписом Роберт Кунц і з офертою за суму 2.000 корон спродати тарифи градові Краківского товариства обезпечень. Лист сей відослано до дирекциї „Фенікс" у Відни, але заступник директора Манелес не хотів з него користати а відослав его одному з директорів краківского товариства обезпечень. Дирекция Краківского товариства віддала зараз сей лист поліциї з проханєм викритя автора нечестивої оферти. Поліция передвчера увязнила автора листу Станислава Андрашка, іспитованого практиканта товариства. Відобрано у него всї записки. Справка ся зломила вже его карієру, а має він походити з честної родини і ледве перед кількома місяцями оженив ся. Причиною зрадженя тайн інституциї була жажда наживи, котрої він потребував до — зеленого столика. Андрашка відставлено до карного суду в Кракові. Заходить підозріне, що він на подібних міг вже зробити інтерес з иншими товариствами обезпечень, бо підчас ревізиї найдено у него дома витяги градових тарифів.

Допись.

Від Підволочиск.

(Лист про Бразилїю).

Дня 5. мая 1898 виїхав я з дому до Бразилїї, де думав найти лїпше житє, а дня 9-ого мая був вже над морем. Страх незмірний перейшов душу мою, коли я поглянув на такі великі води і на ті филї морскі, але щож робити, коли вже до мора приїхав, то і через море треба спробовати. Сїв я на корабель і по пятитижневій тяжкій морскій подорожи ледве живий дістав ся я до так званого бразилїйского раю. Зразу видав ся менї той край чудовим раєм. Дерева цїлком инші як у нас, пальмові, високі то маленькі. Чудую ся я чудую ся і не можу начудовати ся; укладаю собі пляни, як то я красно буду проживати немов в раю. Вийшов я на суху землю. Де дїти ся? Думав я собі, що зараз дадуть менї той рай, а тут розповідають менї: роби собі що хочеш. Щож робити? Сїв я на зелїзницю і їду до міста Курітиби. Приїхав я вечером до Курітиби, не знаю, де кинути ся. Пішов зараз близько стациї до одного мурина, говорю до него, не розуміє моєї бесїди, а я его не розумію, показую ему на міґи, може би я тут переночував і він приймив мене на ніч. На другий день рано зібрав ся я і іду до міста. Виходжу на місто, здибаю жінки менї знакомі, галицкі виходцї, а всї такі пообдирані, такі бідні, що аж жаль серце тисне дивити ся. Побув я якийсь час в Курітибі, видів, що всюди нужда і біда, та що нема що і гадати о тім, аби там осїсти, тож постановив собі обїхати трохи Бразилїї, і шукати лїпшого місця, бо чувєм ся ще при грошах. Але щож, всюди скрізь по цїлій Бразилїї однака біда і нужда, всюди нелад, права жадного нема, всюди лиш революциї і бійки. Хто дужший і сильнїйший, у кого пістолет або рушниця, того й право, і суду на него не знайдеш. А що до землї, то правда, що землї дадуть, але щож з тої землї, коли та земля виглядає так, як у нас вапнярка, що вапно палять, і то ще заросла бурянами. Отже возьми єї вичисти, але анї єї ори, нї копай, бо як виорєш або скопаєш, то нїчого не вродить; бо то сильно край гористий і зарослий невеликими деревами іно на пр. як у нас терен росте. Отже там так роблять: перше вирубають те дерево, оно лежить місяць, чи два, доки не висхне, тодї запалять і то згорить і зараз помежи то садять кукурузу, щось як наша фасоля, лише що зерно чорне. Там найбільше тим люди жиють, а хлїба нїколи нїхто не видить. За 50 кр. а. в. дістане бохонятко хлїба так як у нас за 4 кр. і то на половину з кукурузяним. Лїтра фасолї коштує 50 кр. на наші гроші, лїтра бараболь так само.

Неоден пише: „приїзди шваґре або брате". Питаю я, на що ти по него пишеш, щоби приїздив до такої біди, та до такого пекла? А менї відповідають: Ов, коли я змарнував ся і гірко бідую, то най і він бідує! То Бог сьвідком менї, як неправду пишу. Але всьо поминувши, тілько що земля не хоче нїчого родити іно одні банани, патати, та кукурузу, а наш чоловік не може тим жити, бо до того не привик, а заробити трудно, бо сильно нашого народу напхало ся; землї не тримають ся, іно винаймають собі хату, — три або чотири родини до купи. Як мають одно ліжко, то всї кладуть дїти в ночи спати, а самі то як небудь. Як би менї хто не вірив, то най пійде до Оріхівця до Івана Патрила.

Він був в Бразилїї 2½ року, то Бог сьвідок менї, що его жінка позичила в моєї сестри хустинки, бо не мала в що завязати ся. Бо там черевики купити то коштують на наші гроші 20 зр. а убране то 50—80 або і 100 зр., що наш чоловік негоден навіть на житє заробити, не так на убране. І так силою наш нарід марнує ся; з голоду гинуть, дїти продають, що навіть годї о тім помислити, бо страх чоловіка переймає і за серце тисне, як згадає, що так сильно нарід пропадає.

І так кінчу своє писанє, бо я не в силї всего описати, що я видів і що я дізнав через свій нерозум. — *Йоан Драґан* з Лисичинець.

Надіслане.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 жовтня 1898, після середно-европ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·35	2·50	10·40	4·10	8·50	6·40	—
Підволочиск	—	1·55	6·—	—	9·35	11·—	—
Підвол. з Підз.	6·15	2·08	—	—	9·53	11·27	—
Іцкан	6·05	2·40	—	10·05	—	6·30	10·55
Ярослава	—	—	—	4·55	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·55	7·10	—	—
Тернополя	—	—	—	—	6·55	—	—
Сколього	—	—	—	—	9·15	—	—
Стрия, Хирова	—	—	—	—	—	—	3·00
Лавочного	—	—	—	5·20	—	—	7·00
Янова	—	—	—	8·45	—	7·44	—

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

Приходять з

Кракова	1·30	5·10	8·45	9·05	6·10	9·10	—
Підволочиск	2·30	9·55	—	—	—	3·30	5·25
Підвол. з Підз.	2·15	9·39	—	—	—	3·04	5·—
Іцкан	9·45	1·50	—	—	6·45	5·40	10·35
Тернополя	—	—	—	7·50	—	—	—
Белзця	—	—	—	7·55	5·55	—	—
Ярослава	—	—	—	10·45	—	—	—
Гребенова Сколього і Стрия	—	—	—	—	1·40	—	—
Лавочного	—	—	—	—	8·05	—	10·30
Стрия, Калуша	—	—	—	12·15	—	—	—
Янова	—	—	—	7·40	1·01	—	—

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского; коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 і 36 мін.

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

— Пастори ошукують нас! Побачиш Андрію, що они говорять неправду.

Мій добрий дїд хитро усьміхнув ся, як все звичайно робив, коли хотїв зажартувати.

— Пасторам і я би не дуже вірив, але тї чеські музиканти.... О, они не брехали.

Ґаль ударив рукою по столї, де хмара мух лазила по писаних крейдою числах, гадаючи певно, що то розсипаний цукор. Замість сподїваних ласощів діждали ся смерти. Ґаль убив їх пять чи шість.

— Диви — обернув ся Ґаль до мого дїда — гадаєш, що они ще встануть і будуть лїтати?

В тій хвили кинув оком случайно на руки своєї жінки і побачив щось страшного. Они були цїлком затовщені.

— Я пропав! — заричав, люто зриваючи ся з крісла і замахуючи ся одною палицею на жінку.

Але звинна жінка, привикла до его нападів, відскочила на бік, так що він стратив рівновагу і упав.

— Мій сурдут, мій сурдут! — нарікав, піднимаючись — та проклята, туманувата жінка, то капустяна голова. Моє хороше сукно! І то робить она.... Ух, удушу ся. Чотири подушки і три коци — то було цїле єї віно, а тепер нищить мене.... Я з торбами піду!

Ми старали ся чим скорше вийти за панею Ґаль з комнати. Она бідна краяла в кухни солонину, коли почула кашель мужа і як звичайно прибігла, аби плескати его по плечах, не думаючи о тім, що при кождім ударі витирає затовщені руки о сукно сурдута.

Мому дїдови була та пригода дуже прикра і мене була би більше діймила, як би мої гадки не були заняті виключно Пірошкою. Я наслухував при кождих дверех, чи не вийде і не подивить ся на мене солодко. Але она не виходила.

Дївка внесла до їдальнї обід і ми мусїли їсти; але Пірошка не показувала ся. Не можна було зрозуміти, що з нею стало ся. Може стояла і ждала при котрім вікнї.

Я заєдно оглядав ся поза себе, коли ми ішли через подвіре, але єї нїгде не було видко. Як сумно менї було, іти звідси так без прощаня!

— Чого ти все оглядаєш ся? — спитав дїд з невдоволенєм.

— Менї здаєть ся, що звідтам надтягають хмари.

— Ей, дурниця, того тиждня не буде дощу; таж столяр дав двайцятка до пушки.

Віз ждав на нас коло церкви; ми мали ще перед собою доброї чверть години ходу і дїд оповідав, як ему пішло у Ґаля. Старий скупар не дав ему гроший, лиш обіцяв на другу недїлю, як Моравець купить поле. Отже всьо зависїло від Моравця, до того жадав двайцять процент.

— Аби удусив ся до недїлї! Ух, який то огонь буде колись горїти під его кітлом в пеклї! Він боїть ся смерти — закінчив дїд — тому не хоче вірити в ческих музикантів.

— А хтож то ті музиканти?

— Ти ще не чув казки о ческих музикантах?

— Нї.

— То я тобі єї розповім, як будемо їхати, бо она дуже добре підходить під житє тих безбожних Кріжнозців.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).